

at der derigennem aabner sig en Mulighed for, at man ved Forhandling kan naa til Overensstemmelse.

Endelig har jeg til sidst en Bemærkning til den højtærede Justitsminister, der henvendt til mig sagde, at den nysudnævnte Rigsadvokat og jeg havde gjort en Bemærkning, som ikke kunde staa uimod-sagt, nemlig at hvis Forholdene ikke ordnedes paa den og den Maade, vilde Domstolene ikke anvende det vedkommende Institut, og Justitsministeren sagde: Se, paa den Maade kan en loyal Domstol ikke ræsonnere. Deroverfor vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at Domstolene selvfølgelig bøjer sig for Loven, men at alle venter, ja kræver, af Domstolene, at hvor de finder uheldige Konsekvenser, søger de at afbøde dem, naturligvis indenfor Lovens Ramme, og naar man giver Domstolene Valget — og der er jo altid Tale om i dette Tilfælde, at der er et Valg, det er jo aldrig en absolut lovbestemt Straf eller Anvendelse af et bestemt Middel, man staar overfor —, vil de ganske naturligt i deres Overvejelse ogsaa komme ind paa dette Spørgsmaal: Har den Mand nu begaaet en saadan Forseelse, at det er forsvarligt fra vort Standpunkt at give ham i Hænderne paa en Retsshaandhævelse, som vi maa se paa som værende ret vilkaarlig? Og naar man kommer til dette Ræsonnement, og det ikke er lykkedes at give Instituttet en saadan Form, at det absolut vækker Tillid hos Domstolene, vil Resultatet ganske simpelt, med den mest fuldkomne Loyalitet fra Domstolenes Side, blive det, at dette Institut ikke vil blive anvendt, men at man vil holde sig til det, som er kendt, og som er begrænset sikkert i sine Virkninger, og deri vil Domstolene efter min Mening handle rigtigt.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen og udsætte Mødet til Genoptagelse i Aften Kl. 7.

Mødet udsat Kl. 3⁵⁰.

Mødet genoptoges Kl. 7.

Heilesen: Da den højtærede Formand har udtalt, at det er hans Agt at tilendebringe Behandlingen af de foreliggende Lovforslag i dette Møde, skal jeg for at bidrage mit til, at dette kan blive muligt indenfor en rimelig Tid, opsætte til Udvalgsbehandlingen det allermeste af, hvad jeg videre har at bemærke vedrørende de foreliggende Lovforslag, og her begrænse mig til nogle ganske korte replicerende Udtalelser angaaende nogle af de almindelige Spørgsmaal, hvorom den højtærede Justitsminister har henvendt nogle Bemærkninger til mig, nemlig Tilregnelighedsspørgsmaalet, Spørgsmaalet om Forholdet mellem Administration og Domstol og Spørgsmaalet om Tugthusstraffen.

Som ærede Medlemmer maaske vil erindre, bestemmer det foreliggende Lovforslags § 18 med Hensyn til en Del af Tilregnelighedsspørgsmaalet, nemlig for saa vidt angaar de saakaldt abnorme, følgende: „Befandt Gerningsmanden sig ved den strafbare Handlings Foretagelse i en ved mangelfuld Udvikling, Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælsevernerne betinget varigere Tilstand, der dog ikke er af den i § 17 angivne Beskaffenhed, afgør Retten efter indhentet Lægeerklæring og samtlige i øvrigt foreliggende Omstændigheder, om Anvendelse af Straf skønnes formaalstjenlig“. Efter § 18 afgør altsaa Retten paa Grundlag af samtlige foreliggende Omstændigheder, derunder Lægeerklæring, om Straf skønnes formaalstjenlig. Den højtærede Justitsminister sagde i sin Tale i Fredags, at det skulde særlig det ærede Medlem Hr. Heilesen lægge Mærke til, at man ogsaa her havde fraveget den saakaldte Strafmodtagelighedsteori og i Stedet for havde bestemt, at Straf skulde anvendes, naar det efter samtlige foreliggende Omstændigheder skønnes formaalstjenligt. Hvis imidlertid den højtærede Minister vil gøre mig den Ære at gennemse, hvad jeg sagde derom i Torsdags, vil han se, at jeg ingenlunde har overset dette. Men det, der i saa Henseende er Hovedsagen — og det kom den højtærede Minister ikke ind paa —, er den principielle Modsetning, der med Hensyn til Tilregnelighedsspørgsmaalet er i den højtærede Ministers Forslag imellem § 17 og § 18.